

เรียนรู้ เข้าใจ พันธุ์ธรรมชาติ ด้วยวิถีท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

สองสามปีที่ผ่านมา การเดินทางท่องเที่ยวต่างหยุดชะงักทั่วโลกเพราะสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด19 ปัจจุบันสถานการณ์ดังกล่าวคลี่คลายลง ธุรกิจท่องเที่ยวกลับมาคึกคักและเติบโตขึ้นอีกครั้ง แต่ในขณะที่การท่องเที่ยวกำลังเติบโต ปัญหาความเสื่อมโทรมของธรรมชาติกลับเห็นเด่นชัดมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การกัดเซาะชายฝั่ง ขยะล้นเมือง ตลอดจนฝุ่น PM 2.5 ซึ่งนำไปสู่การสูญเสียคุณค่าด้านการท่องเที่ยวทั้งสิ้น

จูเลีย ซิมป์สัน (Julia Simpson)

ที่มาภาพ https://uk.linkedin.com/in/julia-simpson-uk?original_referer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F

การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนคือแนวทางที่สามารถช่วยโลกจากการถูกทำร้ายจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรให้ยั่งยืนต่อไปได้ในอนาคต รายงานล่าสุดของสภาการเดินทางและการท่องเที่ยวโลก (World Travel & Tourism Council หรือ WTTC) และ ทริปดอทคอม กรุ๊ป (Trip.com Group) ร่วมกับ ดีลอยท์ (Deloitte) ที่ใช้ชื่อว่า “โลกและการเปลี่ยนแปลง : เทรนด์ของการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไปนับจากปี 2565 และในอนาคต” (A world in motion: shifting consumer travel trends in 2022 and beyond) ระบุว่า ความยั่งยืนนั้นเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการวางแผนเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ซึ่ง จูเลีย ซิมป์สัน (Julia Simpson) ประธานและซีอีโอของ WTTC ยังได้กล่าวอีกว่า “ความยั่งยืนเป็นวาระสำคัญอันดับต้น ๆ ของนักท่องเที่ยว และผู้บริโภคเน้นย้ำถึงคุณค่าต่อการปกป้องธรรมชาติและการเดินทางอย่างมีความรับผิดชอบ” จะเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนนั้นเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวต่างตื่นตัวเพื่อมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาความเสื่อมโทรมของธรรมชาติ

ทำความเข้าใจการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) เป็นการดำเนินการด้านการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวิถีชีวิตที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยว เพื่อปกป้องรักษาและพัฒนาสิ่งเหล่านี้ไว้ให้คนรุ่นหลัง ซึ่งต้องปลูกจิตสำนึกให้แก่ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้ง นักท่องเที่ยว คนในท้องถิ่น ผู้ประกอบการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว องค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (United Nations World Tourism Organization: UNWTO) มีหลักการเบื้องต้นในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ มีการดำเนินการจัดการภายใต้ขีดความสามารถของระบบธรรมชาติ (carrying capacity) และตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของคนในชุมชน (local participation) และ

ความต้องการของชุมชน (Local needs) มีการกระจายผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมสู่ท้องถิ่น (Equity) ให้ประสบการณ์นั้นหนาแน่นที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว (Quality of experience) เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ ทรัพยากร และวิถีชีวิต (Education and understanding)

เราจะสามารถท่องเที่ยวโดยไม่ทำร้ายธรรมชาติได้จริงหรือ? แล้วเราจะสนุกกับการท่องเที่ยวแบบนี้หรือเปล่า? หลายคนคงเกิดคำถามในใจ ซึ่งวารสารฉบับนี้ได้รับเกียรติ

จาก คุณอมตา จิตตะเสนีย์ หรือ คุณแพร์พาย และ ดร.จิราวรรณ คำชาว หรือ คุณมล ผู้ผลักดันการปลูกจิตสำนึกให้คนรักในถิ่นฐาน และบุกเบิก Tinniyom Classroom (ถิ่นนิยมคลาสรูม) เพจกิจกรรมการเรียนรู้ธรรมชาติที่มีต้นกำเนิดมาจาก อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ ทำงานโดยยึดแนวทาง “การกลับมารักถิ่น สร้างความภูมิใจในถิ่น ใช้ความสามารถมาพัฒนาถิ่นที่รัก” มาพูดคุยถึงแรงบันดาลใจและแนวทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

คุณอมตา จิตตะเสนีย์ หรือ คุณแพร์พาย และ ดร.จิราวรรณ คำชาว

จุดเริ่มต้นของห้องเรียนธรรมชาติ Tinniyom Classroom

คุณมลเล่าว่า “เมื่อก่อนเราเรียกว่าแก๊งถิ่นนิยม เป็นแก๊งเด็ก ๆ ค่ะ มลเป็นหัวโจกของเด็ก ๆ เราทำกันมาประมาณเกือบสิบปีแล้ว เรียนรู้บ้านของเรา ปลูกข้าว จับแมลง ทำขนมเข้าป่า เรียนรู้วิถีชีวิตพื้นที่เชียงดาวค่ะ ตอนแรกเราโพสต์แคคนในถิ่นนั้น ๆ คนที่เกิดที่นั่น แต่จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่แคคนที่เกิดที่นั่นที่จะเข้ามาพัฒนาท้องถิ่น คนที่รักในถิ่นนั้นก็สามารถมาเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาโดยไม่จำเป็นต้องเกิดที่นั่นก็ได้ เราก็เลยตั้งอีกกลุ่มนึง เรียกว่า กลุ่มถิ่นนิยม เป็นกลุ่มคนที่ชอบในถิ่นนั้น รักในถิ่นนั้น แล้วก็ใช้ความสามารถมาพัฒนาถิ่นนั้นมีทั้งผู้ใหญ่วัยรุ่นคนทำงานคนที่เกษียณแล้ว มาช่วยกันพัฒนาถิ่นเรามีคุณค่ามาช่วยกันสร้างมูลค่าให้กับถิ่น รวมถึงการสร้างห้องเรียนชวนเพื่อน ๆ มาเล่น มาเรียนรู้ มาทำความรู้จักถิ่นของเราว่ามีทรัพยากรอะไรบ้าง มีทรัพยากรธรรมชาติด้านไหนบ้าง พอไหมที่จะผลิตอาหารหรือเป็นแหล่งท่องเที่ยวหรืออื่น ๆ ก็เลยเริ่มเกิดเป็นห้องเรียนเชียงดาวคลาสรูมเล็ก ๆ ขึ้นใน

ปี 2562 ที่ อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ โดยมี พี่ไฉฉก คชทา มาหากายี เป็นผู้ร่วมริเริ่มเราอยากจะทำให้ทุกคนมาเรียนรู้สิ่งดี ๆ ในชุมชนไม่ได้คิดอะไรไปมากกว่านั้น ต่อมาเมื่อมีน้องแพร์เข้ามาช่วยก็ทำให้เกิดไอเดียเกิดการขับเคลื่อนผลักดันในส่วนของปลายน้ำที่เป็นฝั่งผู้บริโภคในเมือง”

คุณมลเป็นนักวิทยาศาสตร์ จึงมีข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ค่อนข้างแน่น แต่เพื่อที่จะให้การเรียนรู้ที่ง่ายและสนุกต้องอาศัยกระบวนการต่าง ๆ ในเรื่องของศิลปะความงามเข้ามาช่วย ซึ่งในส่วนนี้คุณแพร์พายนั้นได้เข้ามามีบทบาทสำคัญ

“แพร์เริ่มมาจากการที่แพร์เป็นเมคอัพอาร์ติส แล้วเมื่อห้าปีที่แล้วได้เริ่มสนใจในเรื่องของงานสิ่งแวดล้อม ได้ลงพื้นที่กับชุมชนค่อนข้างเยอะ ประทับใจในเรื่องของสี่ธรรมชาติดีมีโอกาสได้คลุกคลีกับชาวบ้าน ได้เห็นวัฒนธรรม วิถีชีวิต ภูมิปัญญาในเรื่องต่าง ๆ ทำให้เราเปลี่ยนตัวเองมาสนใจในเรื่องของการเป็นนักสร้างสรรค์ รู้สึกสนุกกับตรงนี้พอดีได้มีโอกาส

มาเจอพี่มล พี่มลชวนขึ้นทางเหนือ แพร่ก็ได้เห็นระบบนิเวศที่แตกต่างกับที่อื่น แล้วการมาเชียงดาวครั้งแรกแพรก็ชอบเลย รู้สึกว่าดีมาก ๆ พี่มลพาเข้าป่าไปกับนักวิจัยหลายท่านที่ทำเกี่ยวกับเรื่องเห็ดรา พาไปให้เห็นเรื่องของการเกษตรอินทรีย์ พาไปเกี่ยวข้าว พาไปเก็บลำไย ตลอดห้าปีที่ผ่านมาแพรได้อยู่กับชุมชนค่อนข้างเยอะ พี่มลเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่มถิ่นนิยมที่ทำงานฝังต้นน้ำร่วมกับชุมชนแล้วก็ร่วมกับเด็ก ๆ อยู่แล้ว แล้วแพรเองก็เป็นนักเรียนที่อยู่กับพี่มลมาห้าปี สองปีแรกเป็นนักเรียนสามปีที่ผ่านมามาแพรมาช่วยเติมในเรื่องของศิลปะและผู้บริโภคปลายน้ำทำให้การเรียนรู้เรื่องของธรรมชาติที่พี่มลทำอยู่เชื่อมโยงกับคนในเมืองได้มากขึ้นค่ะ”

กิจกรรมการเรียนรู้ของถิ่นนิยมคลาสรูมนั้นแตกต่างจากที่อื่น โดยมีการใช้กระบวนการเปิดการรับรู้ทั้งห้า รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส มากำหนดกิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงมีเครื่องมือที่ออกแบบมาโดยเฉพาะเพื่อเชื่อมการเรียนรู้ของคนเข้ากับธรรมชาติและชุมชนตลอดจนเพื่อน ๆ ที่มาเรียนรู้ด้วยกัน ซึ่งได้คุณไอค์ คทา มหากายี บ้านมาลาตาราตาศ มาร่วมครีเอทกิจกรรมต่าง ๆ ให้โดยเน้นโฟกัสไปที่การรับรู้ทั้งห้า

คุณแพร่พายได้อธิบายถึงคลาสรูมของถิ่นนิยมว่า “ถิ่นนิยมคลาสรูม เป็นห้องเรียนธรรมชาติ จริง ๆ ค่ายหลักจะเน้นเป็นช่วงหน้าฝนค่ะ เพราะระบบนิเวศค่อนข้างสมบูรณ์ คำว่าถิ่นนิยมไม่ใช่แค่คนที่เกิดที่เชียงดาวอย่างเดียว ยังรวมถึงคนที่เกิดที่อื่นแต่รักในเชียงดาว อยากมาช่วยพัฒนาถิ่นนี้ อย่างแพรเองก็เป็นถิ่นนิยมเหมือนกัน เราเห็นศักยภาพของพื้นที่ตรงนี้เราเห็นว่ามันมีคุณค่าเรารู้สึกว่าเราอยากส่งต่อข่าวสารหรือเอกลักษณ์ของพื้นที่ตรงนี้ซึ่งต่อไปจะมีถิ่นนิยมในหลายๆ จังหวัดทั่วประเทศ โดยค่ายนี้เราจะรับแค่ประมาณยี่สิบคน แบ่งออกเป็นไฮส์ S เวิร์คชอปครึ่งวัน ไฮส์ M หนึ่งวัน ไฮส์ L เป็นค่ายสามวันสองคืน และเฟสตีวัลถิ่นนิยมทำถึงเจ็ดวัน ถิ่นนิยมเป็นร่มใหญ่ เราจะแตกออกเป็นเชียงดาวคลาสรูม หน้าฝนเน้นในเรื่องของระบบนิเวศชุมชนของป่าหนึ่ง หน้าหนาวก็จะไปอีกชุมชนหนึ่ง เชียงดาวเองด้วยภูมิประเทศจะมีภูเขาโลเคชั่นแตกต่างกัน ระบบนิเวศก็จะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าเราออกแบบค่ายของแต่ละฤดูยังไง นอกจากนี้เราก็มีจอมทอง คลาสรูมที่อำเภอจอมทอง จังหวัดเชียงใหม่ บ้านของน้องเปเล่ หนึ่งในสมาชิกถิ่นนิยม ซึ่งในอนาคตเราจะขยายไปบ้านเพื่อน ๆ จังหวัดอื่น เช่น สกลนครคลาสรูม ดงมะไฟคลาสรูม

หรืออัมพวาคลาสรูม โดยแก่นหลัก ๆ ของเราคืออยากให้คุณได้เชื่อมต่อกับธรรมชาติ วิถีพื้นถิ่นแต่ละถิ่น แล้วค่อยในแต่ละฤดูก็จะมีธีมแตกต่างกัน ยกตัวอย่างฤดูฝน ธีมที่เราเอามาใช้คือเห็ดเป็นตัวเด่น ฤดูร้อนเราใช้ผึ้งเป็นพระเอก กิจกรรมในแต่ละวันก็จะมี การไปเดินป่า ถอดรองเท้าเข้าป่าสัมผัสแม่โลก การที่คนได้มีโอกาสมาเปิดการรับรู้ทั้งห้า จะทำให้เราได้ก้าวพ้นความกลัว เปิดใจเชื่อมถึงธรรมชาติ เข้าใจรายละเอียดเล็ก ๆ เห็นความงาม และบทบาทหน้าที่สำคัญของเขาบนโลก บางทีการที่เราเดินไปเจอพื้นแฉะ ๆ ทราบแข็ง ๆ มันเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่จะช่วยเปิดการรับรู้ที่เราไม่เคยได้ใช้ได้ฝึกมันมาก่อน และการไปเดินป่าทำให้เรามีโอกาสใช้สายตาสวยละเอียดมากยิ่งขึ้น จริง ๆ แล้วในป่าอาจจะมองเห็นสีเขียวเต็มไปหมด แต่ถ้าหากได้มีโอกาสเปิดตาจริง ๆ จะเห็นว่าสีเขียวมีเป็นร้อยเฉดพันเฉด และในธรรมชาติก็มีสีอื่นหลากหลายเฉดที่น่าสนใจมากค่ะ แพรเองจะถนัดพูดในด้านสีธรรมชาติ การย้อมผ้า การสกัดสีจากวัตถุดิบธรรมชาติเอามาวาดรูปบ้าง แต่งหน้าบ้าง ส่วนพี่มัลก็จะพูดด้านวิทยาศาสตร์ ระบบนิเวศ ชีววิทยา จุลินทรีย์ เห็ดรา พืชพันธุ์ สมุนไพร อาหารตามฤดูกาล เราจะมีเวิร์คชอป มีกิจกรรมให้ทำแน่นอนในแต่ละวัน สุดท้ายแล้วคือการพูดถึงเรื่องปัจจัยสี่ทั้งหมดนี้แหละค่ะ วิธีการที่เรานำเสนอ กระบวนการที่เราใช้ จะทำให้เข้าใจง่าย สนุกสนาน แถมยังได้พลังงานดี ๆ จากเพื่อน ๆ ที่มาเรียนด้วยกันกลับไปอีกด้วย การผ่านร้อนผ่านหนาว ตามวิถีโคโลคอลทำให้เราเห็นความจริงของธรรมชาติ การเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ ได้ค้นหาสิ่งต่าง ๆ กิจกรรมที่ทำให้ทุกคนได้กลับมาเป็นเด็กอีกครั้ง มันคือเสน่ห์ของค่ายถิ่นนิยมคลาสรูมเลยก็ว่าได้ค่ะ”

“คนที่มาค่ายเราหลังจากกลับไป เขาก็จะยังเหนียวแน่นเป็นกลุ่มเหมือนเป็นครอบครัว แล้วก็จะเป็นคนที่พูดภาษาเดียวกัน เข้าใจธรรมชาติในรูปแบบเดียวกัน การเห็นคุณค่าของธรรมชาติ เห็นคุณค่าและความหมายของระบบนิเวศ เขาจะชวนกันไปทำอะไรต่าง ๆ โปรเจคต่าง ๆ พยายามจะสร้างสรรค์ พยายามพัฒนาอะไรบางอย่างให้ขับเคลื่อนไปด้วยกัน เป็นระบบนิเวศที่เกื้อกูลกัน โดยไม่มีใครเด่นใครดิ่ง ใครสูงใครต่ำ ทุกคนต่างก็มีหน้าที่ของใครของมัน การที่มากำกับเราหนึ่งคุณต้องเกิดความเข้าใจตัวเองและเชื่อมกับธรรมชาติให้ได้ เพื่อที่จะได้เข้าใจว่า เราจะอยู่กับธรรมชาติได้อย่างไรในสถานการณ์ต่าง ๆ ไป สองคือเราก็ต้องเชื่อมโยงข้างในของเราเองด้วย แล้วสุดท้ายมันจะดึงศักยภาพของตัวเองออกมาเชื่อมกับเพื่อนด้วยกัน สุดท้ายเราก็อยากจะให้ศักยภาพของ

ผู้คนเหล่านั้นไปพัฒนาในแต่ละท้องถิ่น เพราะฉะนั้นเราจะไม่ทิ้งร่องรอยการท่องเที่ยวของเราให้เป็นภาระของแต่ละชุมชนหรือภาระของสิ่งแวดล้อม เราอยากจะทำความรู้ ชัดความคิดดี ๆ หรือแม้แต่ความรู้สึกที่อยากจะกลับมาพัฒนาต่อให้ดียิ่งขึ้นเอาไว้ค่ะ” คุณมลเสริม

นอกจากการให้ความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติแล้ว ถิ่นนิยมนาคลาสรูมยังทำให้เกิดการหมุนเวียนของเศรษฐกิจในพื้นที่ ทั้งโรงแรมที่พัก ร้านอาหาร และชาวบ้านในชุมชนต่างมีรายได้เพิ่มมากขึ้นอีกด้วย

ท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแบบผู้นำถิ่นนิยม

คุณแพรวได้เล่าให้เราฟังว่า ไม่ว่าจะไปท่องเที่ยวที่ไหน ๆ เธอจะวางแผนและมีของติดไม้ติดมือไปทำกิจกรรมด้วยเสมอ แม้กระทั่งไปเที่ยวหลิเป๊ะเป็นการส่วนตัว เธอยังพกสกีครามาไปสอนทำผ้ามัดย้อมให้ชาวบ้านในพื้นที่นั้นมาแล้ว หรือแม้กระทั่งเวลาไปดำน้ำ เธอจะไม่ได้แค่ดำน้ำเขคอินถ่ายรูปกับปลาสวย ๆ อย่างเดียว แต่เธอเลือกที่จะไปดำน้ำกับกลุ่มคนที่เป็นนักอนุรักษ์และดำน้ำเพื่อวัตถุประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่งเสมอ

ทางด้านคุณมลนั้น เธอใช้ห้องเรียนธรรมชาติเพื่อที่จะสะท้อนตัวตนธรรมชาติที่อยู่ใคนแล้วทำให้คนกลับมาเชื่อมโยงกับธรรมชาติ อยู่ร่วมกัน แบบเกื้อกูลกันไปเรื่อย ๆ “การอยู่ร่วมคือการอยู่รอด แบบนี้ถึงจะเรียกว่าการอยู่อย่างยั่งยืน”

เมื่อทุกคนเข้าใจในธรรมชาติแล้วเห็นความสำคัญของธรรมชาติ ความสำคัญของระบบนิเวศ เมื่อทุกคนใช้ธรรมชาติเป็นห้องเรียน เข้าใจด้วยความเคารพ รู้ว่าสิ่งนี้สำคัญ สิ่งนี้ดียังไง จะเกิดความรู้สึกอยากที่จะรักษาไว้ด้วยศักยภาพของตัวเอง แล้วจะเกิดความยั่งยืนต่อไป

หากเราสามารถปรับวิธีการท่องเที่ยวให้เป็นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนได้ จะสามารถดำรงไว้ซึ่งทรัพยากรท่องเที่ยวให้มีความดึงดูดใจได้อย่างไม่เสื่อมคลาย อีกทั้งยังรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี ที่เป็นเอกลักษณ์ของไทยให้อยู่คู่ท้องถิ่นและส่งต่อถึงคนรุ่นหลังได้อย่างยาวนาน

Learn, Understand, Restore Nature Through Sustainable Tourism

A few years ago, journey for trips was paused across the global due to the COVID-19 pandemic. Currently, the pandemic has been managed. A tourism industry sector is busy and getting bigger again. However, as tourism grows, we see more issues with nature getting worse. This includes climate change, coastal erosion, solid waste problem, and PM 2.5 resulting in loss of tourism value.

Sustainable tourism is a guideline to help prevent the world from harm caused by a tourism industry and protect natural resources available for the next generations. The new report from the World Travel & Tourism Council (WTTC) and the Trip.com Group and Deloitte, called *“A world in motion: shifting consumer travel trends in 2022 and beyond,”* informed that being sustainability is an important composition for planning trips of tellers. Julia Simpson, the president and CEO of WTTC, stated that sustainability is a top priority for travelers and costumers focus on value of natural protection and travel with responsibility. This means sustainable tourism is an issue that travelers want to help and get involve in natural deterioration.

Julia Simpson

ที่มาภาพ https://uk.linkedin.com/in/julia-simpson-uk?original_referer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F

Let know sustainable tourism

Sustainable tourism means organizing tourism activities while considering how much nature, communities, traditions and local ways to be protected, reserved and developed for the next generations. It is important to raise awareness of this approach for stakeholder such as tourists, locals, business owners and tourism organizations.

The United Nations World Tourism Organization (UNWTO) informed the initial principle of sustainable tourism development that tourism should be arranged by concerning limitation of natural carrying capacity, awareness of public involvement, local community needs by distributing benefits to communities equally,

experiences of recreation with high quality for tourists and understanding of communities, resources, and lifestyles.

Will we really be able to travel without any harms to nature? And will we be enjoy travelling like this? Many travelers might have questions in their minds. This article was recognized by **Ms. Amata Chittasenee**, also known as **Khun Pearypie**, and **Dr. Jirawan Khamsao**, or **Khun**

Mon. They advocate raising awareness among local enthusiasts and pioneers of the **Tinniyom Classroom**, a natural learning initiative based in Chiang Dao District, Chiang Mai Province. Their motto is *“Returning to Love the Country, fostering pride in local community, and applying skills to improve the place.”* discuss the motivation and instructions for sustainable tourism.

Ms. Amata Chittasenee, or Khun Pearypie, and Dr. Jirawan Khamsao

The beginning of the natural classroom Tinniyom Classroom

Khun Mon mentioned, *“In the past, we called ourselves as the Tinniyom gang, a group of kids led by Khun Mon. We’ve been doing this for activity a decade now, learning about our home, planting rice, catching insects, making dessert, exploring the forest, and understanding lifestyle in our community, Chiang Dao District. Initial stage of the activity, we focus on local people born in the district. In fact, it is not only local people developing the district, but others who were not born in the district but concern about the area are able to contribute community development. That’s why we formed another group called the Tinniyom group. It includes people who prefer living in the place. Members are composed of adults, teenagers, working individuals and retired collaborating development for creating value*

of a community by building classrooms, and inviting friends to engage, learn, and understand the resources in local area. What kind of natural resources do we have? Are they sufficient to cook or arrange as an attractive place? This led to establish the Chiang Dao Classroom in 2019, in Chiang Dao District, Mr. Kata Mahakayi or Khun Oak, is a cofounder. This activity aims to invite residents in community participate and learn good practices in the community. I have never envisioned. But when Khun Pearypie joined this activity, new ideas emerged. The activity has been mobilized from urban consumers.”

Khun Mon is a scientist and gains knowledge on scientific information. But in this case, the activity promotes learning easy and fun. It relies on various processes in the matter of art and beauty. Khun Pearypie plays an important role in this section.

“I started working as a makeup artist. Five years ago, I was interested in an environmental issue, worked in communities very often and impressed applying the natural color. I had opportunities to learn villages’ lives with insight in terms of cultures, lifestyles and diverse wisdoms, resulting in changing my interest to be creator. I felt enjoy with this matter. I met Khun Mon with opportunity and we together went to the North where there was a unique ecosystem different from other regions. My first visit to Chiang Dao was truly remarkable. Khun Mon introduced me to researchers studying on fungi. I learnt to conduct organic farming, rice harvesting, and longan fruit picking. Over past five years in communities, I gained a lot of experiences. Khun Mon leads a group actively collaborating with residents in the community and children upstream. I had been Khun Mon’s student for two years, and in the subsequent three years. I assisted in merging art and reaching downstream consumers leading to amplifying the connection between Khun and people in urban areas.” Khun Pearypie said.

Learning activities arranged in the classrooms were quite different from others by involving all five senses (sight, taste, smell, sound, and touch) to shape activities. There were tools designed to help link human learning with nature and the community, along with the companionship of fellow learners. Khun Oak, Katha Mahakayi from the Ban Maladaradat team, participated and created activities through involving the five senses.

Khun Pearypie describes the popular classroom or Tinniyom Classroom, a natural educational space. In fact, the primary classroom is hold on the rainy season due to quite comprehensive ecosystem. The term **“Tinniyom”** doesn’t only refer to those born in Chiang Dao, but it for anyone from other place who pays attention and wants to contribute to development of Chiang Dao. As Khun Pearypie recognizes the area’s potential and value. I distribute news and identity of the area with plans networks in other provinces. Each camp session accommodates about twenty participants and comes in various sizes: S for half-day workshops, M for one-day events, L for three-day two-night camps, and extended

festivals for five to seven days. The overarching concept is broad umbrella encompassing distinct programs. For instance, the Chiang Dao Classroom is focused on the local ecosystem during the rainy season and shifted to another community during winter due to Chiang Dao's diverse landscape. Moreover, we also have a Chom Thong Classroom in Chom Thong District, Pele's home, one of the local members. In the future, we will expand to friends' homes in other provinces, such as Sakon Nakhon Classroom, Dong Mafai Classroom, or Amphawa Classroom. The core principle is connecting people with nature and local lifestyles. Each camp season has a unique theme – mushroom for the rainy season and bee during summer. Activities encompass daily hikes, immersing participants in the forest to experience nature directly, using all five senses. This practice nurtures openness and understanding, allowing participants to appreciate nature's subtleties and its role in the world. For instance, stepping on wet ground or hard sand reveals previously unexplored sensations. Hiking enhances visual perception as well. While a forest might show predominantly green, closer examination reveals countless shades and nuances. Khun Pearypie excels in discussing natural colors, dyeing fabrics and using colors from natural sources for various purposes. On the other hand, Khun Mon imparts scientific knowledge about ecology, biology, microorganisms, fungi, plants, herbs, and seasonal foods. Each day is filled with workshops and a variety of activities. The ultimate goal is to ensure that the presentation and processes are engaging, easy to understand, and enjoyable thereby fostering positive energy among the participants. The approach combines local wisdom with nature, returning participants to a childlike wonderment and creating an enchanting classroom experience that are charming for all attendees.

“Participants attended our camp tend to bond strongly, formed a familial-like group. They shared language and understood ecosystem value. These connections often lead to collaborate projects and creative endeavors. It's like a supportive ecosystem where everyone contributes based on their strengths

and abilities, rather than status or fame. When joining our camp, the initial step is to understand oneself and establish a connection with nature. This allows us to navigate various situations while coexisting harmoniously with our surroundings. The second aspect involves internal alignment, where we connect with our inner selves. Eventually, this process enables us to tap into our individual potential and connect effectively with others. Ultimately, our goal is to empower participants to cultivate their potential for improving within their own communities. We would not leave any tourist footprint community or environment. Instead, we want to leave behind knowledge, innovative ideas, and deep desire to return and further develop those local communities". Khun Mon added.

In addition to provide knowledge about nature, the success of these classrooms has also stimulated economic activity in the area. The local hotels, restaurants, and residents have experienced in increasing income as a result.

Sustainable tourism by following Tinniyom's leader Khun Pearypie told that wherever she goes, she always makes plan and bring somethings to engage in activities with her. Even on a private trip to Lipe Island,

she brought indigo to teach local villagers applying tie-dye techniques. Even during her diving trips, she doesn't just capture pictures of beautiful fish. Instead, she actively engages with a conservationist and participates in diving with a clear purpose.

On Dr. Mon's side, she employs the nature classroom to reflect upon the inherent natural essence within people, aiming to guide them back to reconnect with nature and coexist in a continuous and supportive manner. *"Coexistence is survival. This is called sustainable living."*

Everyone comprehends nature and recognizes environmental system significance. When everyone uses nature as a classroom, understands it with respect and comprehends its importance and value, a desire emerges to preserve it by applying one's own potential. This leads to sustainability.

If we transform our approach to sustainable tourism, we would preserve tourism resources over time attractively. This ensures conserving our cultural heritage and traditions, which are locally Thai unique and transfer to next generations.